

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 561

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 10 august 2010

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 895 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă 2-3

Decizia nr. 897 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) și art. 29 alin. (4) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații 3-4

Decizia nr. 909 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 teza a 7-a din Codul comercial 5-6

Decizia nr. 935 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 și art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală 6-8

Decizia nr. 939 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020 și 1021 din Codul civil, precum și a celor ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă 8-10

Pagina

Decizia nr. 943 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală 10-12

Decizia nr. 958 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 12-13

Decizia nr. 961 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale 13-14

Decizia nr. 973 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 15-16

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 895**

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. d)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008
privind ajutorul public judiciar în materie civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Adriana Sopota în Dosarul nr. 15.865/193/2009 al Judecătoriei Botoșani.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Paul Rusu, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, întrucât lipsa ajutorului public judiciar în materia cauțiunii, mai ales în cazul când aceasta are un quantum împovăraător, aduce atingere accesului liber la justiție.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea și completarea textului legal criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.865/193/2009, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Adriana Sopota într-o cauză având ca obiect suspendarea provizorie a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate restrâng accesul la justiție, întrucât ajutorul public judiciar nu se poate acorda atunci când se pune problema plății unei cauțiuni.

Judecătoria Botoșani apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât excluderea din categoria ajutorului public judiciar a cauțiunii se datorează naturii

sale juridice, respectiv o garanție instituită pentru acoperirea eventualelor pagube ce ar putea fi aduse părții potrivnice.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

„Art. 6. — Ajutorul public judiciar se poate acorda în următoarele forme: [...]

d) scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări de la plata taxelor judiciare prevăzute de lege, inclusiv a celor datorate în faza de executare silită”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 924 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, Curtea a respins ca inadmisibilă o critică identică de neconstituționalitate, reținând, în esență, că astfel de critici tind la modificarea și completarea textului de lege supus controlului de constituționalitate. În aceste condiții, Curtea constată că soluția adoptată se justifică și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Adriana Sopota în Dosarul nr. 15.865/193/2009 al Judecătoriei Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 897

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) și art. 29 alin. (4)
teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 și art. 29 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Bihor în Dosarul nr. 2.361/271/2008 al Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.361/271/2008, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 și art. 29 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații**, excepție ridicată

de Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Bihor într-o cauză având ca obiect anulare act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât permit controlul judecătoresc asupra hotărârilor organului de conducere al unei asociații atât sub aspectul încălcării prevederilor legale, cât și sub acela al încălcării dispozițiilor statutare. Prin urmare, se arată că judecătorul realizează atât un control de legalitate, cât și de temeinicie a hotărârii atacate, ceea ce reprezintă o imixtiune a puterii judecătorești dincolo de limitele în care aceasta a fost investită prin Constituție.

Judecătoria Oradea apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 23 și art. 29 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000. În realitate, Curtea observă că obiect al excepției sunt dispozițiile art. 23 alin. (2) și art. 29 alin. (4) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, care au următorul cuprins:

— Art. 23 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000: *„(2) Hotărârile adunării generale, contrare legii, actului constitutiv sau dispozițiilor cuprinse în statut, pot fi atacate în justiție de către oricare dintre membrii asociații care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat împotriva și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal de ședință, în termen de 15 zile de la data când au luat cunoștință despre hotărâre sau de la data când a avut loc ședința, după caz.”;*

— Art. 29 alin. (4) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000: *„[...] Deciziile contrare legii, actului constitutiv sau statutului fundației pot fi atacate în justiție, în condițiile prevăzute la art. 23, de fondator sau de oricare dintre membrii consiliului director care a lipsit sau a votat împotriva și a cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal de ședință.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 40 privind dreptul de asociere și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că instanțele judecătorești au competența de a cenzura hotărârea organului de conducere al unei asociații sub aspectul încălcării dispozițiilor statutare.

Art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 prevede că o condiție esențială pentru dobândirea personalității juridice de către o asociație și, implicit, pentru înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor, este existența unui statut. Astfel,

activitatea viitoare a asociației se va conduce după reglementările specifice acestui statut, precum și în conformitate cu legea. Existența statutului denotă grija legiuitorului ca asociațiile să se conducă după un set de reguli prestabilite pentru buna funcționare a acestora.

Nerespectarea statutului atrage un climat de instabilitate la nivelul funcționării asociației și, în ultimă instanță, acest lucru echivalează cu modificarea *de facto* a prevederilor statutului în virtutea căruia a fost acordată personalitatea juridică a asociației. Având în vedere acest aspect, Curtea constată că legiuitorul nu poate lăsa respectarea statutului numai la aprecierea organului de conducere sau a altor organe ale asociației, aflate până la urmă sub influența subiectivă a asociaților, ci, din contră, respectarea statutului poate fi impusă în mod conform numai de către un organ independent de asociație și care beneficiază de garanții de imparțialitate și independență. Faptul că un asemenea organ este unul etatic, respectiv instanța judecătorească, se explică prin aceea că înregistrarea asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor se face prin hotărâre judecătorească. Prin urmare, se observă că instanțele judecătorești nu judecă oportunitatea măsurilor, ci strict dacă acestea sunt legale sau statutare, după caz.

De asemenea, Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este prevăzută de lege, ceea ce înseamnă că legiuitorul este liber să stabilească modalitățile concrete prin care se manifestă accesul liber la justiție. Or, posibilitatea atacării în fața instanțelor judecătorești a diverselor acte ce emană de la organele asociației nu echivalează decât cu respectarea și garantarea accesului liber la justiție al asociaților.

În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea dreptului constituțional la asociere, întrucât statul nu intervine arbitrar în funcționarea asociației.

În fine, pentru aceleași argumente nu se poate susține că textele legale criticate încalcă art. 124 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) și art. 29 alin. (4) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Bihor în Dosarul nr. 2.361/271/2008 al Judecătoriei Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 909

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 teza a 7-a din Codul comercial

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 teza a 7-a din Codul comercial, excepție ridicată de Societatea Comercială „Construcții de Căi Ferate și Alte Căi de Comunicație” — S.A. din Sinaia în Dosarul nr. 3.562/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.562/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 teza a 7-a din Codul comercial**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Construcții de Căi Ferate și Alte Căi de Comunicație” — S.A. din Sinaia în cauza comercială având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate îngăduiesc dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, deoarece prin administrarea unei probe cu martori se creează posibilitatea ca mărturiile unor persoane să poată răsturna probele cu înscrisuri. Având în vedere și prevederile art. 1191 din Codul civil și cele ale art. 55 din Codul comercial, se susține că este evident că, prin admiterea probei cu martori într-o cauză având ca obiect o sumă mai mare de 250 lei, se încalcă grav drepturile fundamentale consacrate de Constituție și „se oferă posibilitatea ca, deși din înscrisuri rezultă o anumită situație de fapt, aceasta să poată fi răsturnată printr-o altă probă cu valoare scăzută”.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Astfel, textul de lege criticat reprezintă o excepție de la regula instituită prin art. 1191 din Codul civil, legiuitorul fiind îndreptățit să o reglementeze. Probatoriul administrat după ce a fost încuviințat de către instanță este cel în baza căruia judecătorul poate afla adevărul judiciar, iar împrejurarea că se poate propune proba cu martori în materie comercială nu poate fi neconstituțională, câtă vreme martorul tinde să dovedească o stare de fapt.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, concluziile scrise depuse la dosar, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 46 teza a 7-a din Codul comercial, cu următorul conținut: *„Obligațiunile comerciale și liberațiunile se probează: [...] Cu martori, de câte ori autoritatea judecătorească ar crede că trebuie să admită proba testimonială și aceasta chiar în cazurile prevăzute de art. 1191 din Codul civil;”*.

Art. 1191 din Codul civil are următorul conținut:

„Dovada actelor juridice al căror obiect are o valoare ce depășește suma de 250 lei, chiar pentru depozit voluntar, nu se poate face decât sau prin act autentic, sau prin act sub semnătură privată.

Nu se va primi niciodată o dovadă prin martori, în contra sau peste ceea ce cuprinde actul, nici despre ceea ce se pretinde că s-ar fi zis înaintea, la timpul sau în urma confecționării actului, chiar cu privire la o sumă sau valoare ce nu depășește 250 lei.

Părțile însă pot conveni ca și în cazurile arătate mai sus să se poată face dovada cu martori, dacă aceasta privește drepturi de care ele pot să dispună.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, în art. 21 privitoare la accesul liber la justiție, precum și în art. 24 care consacră dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, în materie comercială se admite proba cu martori, chiar și în cazurile în care art. 1191 din Codul civil interzice acest mijloc de probă, adică pentru dovada actelor juridice al căror obiect are o valoare ce depășește suma de 250 lei și împotriva și peste cuprinsul unui înscris, chiar cu privire la o sumă sau valoare ce nu depășește 250 lei.

Regula în materia probei cu martori este cea enunțată de art. 1191 alin. 1 din Codul civil și urmărește protejarea intereselor părților, instituind obligativitatea preconstituirii înscrisurilor pentru actele juridice încheiate de acestea, motiv pentru care s-a prevăzut interdicția de a dovedi cu martori actele juridice a căror valoare depășește 250 lei.

Curtea constată, pe de-o parte, că dispozițiile criticate din Codul comercial sunt derogatorii de la cele ale Codului civil și își au justificarea în necesitatea de a asigura modalități de probă simple și rapide în materie comercială, materie guvernată de principiul celerității, iar, pe de altă parte, că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, în materie comercială, instanța de judecată are doar posibilitatea de a administra proba prin martori, deci aprecierea admisibilității acesteia se face în mod concret, ținând cont de particularitățile fiecărui caz. Totodată, potrivit art. 55 din același act normativ, „când Codul comercial cere proba prin scris, proba testimonială nu poate fi admisă decât în cazurile în care este permisă și de Codul civil”.

Art. 21 din Constituție garantează accesul liber la justiție cu finalitatea apărării drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanei, fără a conține nicio precizare referitoare la modul

în care acestea urmează a fi dovedite. De altfel, modul de administrare a probelor în procesul civil sau comercial, chiar dacă acesta a fost reglementat anterior intrării în vigoare a Constituției, s-a făcut în acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Așadar, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 21 și art. 20 din Constituție, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nici a art. 24 din Legea fundamentală, referitor la dreptul la apărare.

În ceea ce privește art. 16 din Constituție, referitor la egalitatea în fața legii, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate nu a precizat în ce mod dispozițiile de lege criticate ar contraveni acestui principiu constituțional și, prin urmare, nu poate analiza această critică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 teza a 7-a din Codul comercial, excepție ridicată de Societatea Comercială „Construcții de Căi Ferate și Alte Căi de Comunicație” — S.A. din Sinaia în Dosarul nr. 3.562/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 935

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 și art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

de Mihai Mândru în Dosarul nr. 1.636/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 și art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată

Prin Încheierea din 27 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.636/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 și art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Mihai Mândru într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile criticate conferă unei autorități administrative fiscale competențe specifice unei instanțe de judecată. În aceste condiții, practic, funcționarii publici exercită atribuții specifice judecătorilor.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 și art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 39: „*Funcționarul public din cadrul organului fiscal implicat într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:*

a) *în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil, este soț/soție al/a contribuabilului, este rudă până la gradul al treilea inclusiv a contribuabilului, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului;*

b) *în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj direct;*

c) *există un conflict între el, soțul/soția, rudele sale până la gradul al treilea inclusiv și una dintre părți sau soțul/soția, rudele părții până la gradul al treilea inclusiv;*

d) *în alte cazuri prevăzute de lege.”;*

— Art. 40: „(1) *Funcționarul public care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 39 este obligat să înștiințeze conducătorul organului fiscal și să se abțină de la îndeplinirea procedurii.*

(2) *În cazul în care conflictul de interese se referă la conducătorul organului fiscal, acesta este obligat să înștiințeze organul ierarhic superior.*

(3) *Abținerea se propune de funcționarul public și se decide de îndată de conducătorul organului fiscal sau de organul ierarhic superior.*

(4) *Contribuabilul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea funcționarului public aflat în conflict de interese.*

(5) *Recuzarea funcționarului public se decide de îndată de către conducătorul organului fiscal sau de organul fiscal ierarhic superior. Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.”*

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 21 alin. (4) referitor la jurisdicțiile administrative speciale, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Excepția de neconstituționalitate ce privește art. 39 din Codul de procedură fiscală nu este motivată în sensul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, se rețin: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009, Decizia nr. 727 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009.

Cele de mai sus demonstrează că excepția de neconstituționalitate ce privește art. 39 din Codul de procedură fiscală este inadmisibilă.

2. Referitor la critica de neconstituționalitate ce vizează art. 40 din Codul de procedură fiscală, se constată că acesta reglementează o procedură administrativă și nu instituie o procedură administrativ-jurisdicțională. Textul criticat vizează o procedură de recurs grațios soluționată în mod firesc pe linie ierarhică. Conducătorul organului fiscal sau organul ierarhic superior nu realizează o activitate jurisdicțională (*iuris dictio*), ci aplică legea la cazul concret cu care este sesizat. Accesul liber la justiție al persoanei nu este limitat, întrucât această decizie administrativă poate fi atacată în fața instanței judecătorești competente.

În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea textelor constituționale invocate în susținerea excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Mihai Mândru în Dosarul nr. 1.636/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 939

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020 și 1021 din Codul civil,
precum și a celor ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020 și 1021 din Codul civil, precum și a celor ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dorin Bălu în Dosarul nr. 7.204/325/2009 al Judecătoria Timișoara.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 iunie 2010, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.204/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020 și 1021 din Codul civil, precum și a celor ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dorin Bălu

într-o cauză având ca obiect rezoluțiune antecontract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că prevederile art. 1020 și 1021 din Codul civil și cele ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece încalcă dreptul la un proces echitabil, egalitatea cetățenilor în fața legii, precum și dreptul de proprietate, prin posibilitatea conferită de articolele criticate din Codul civil de a se putea opta între desființarea și executarea contractului.

Totodată, apreciază că textele de lege din Codul de procedură civilă, care reglementează competența materială a instanțelor de judecată, discriminează cetățenii, întrucât unele procese sunt judecate de instanțe superioare, astfel încât părțile beneficiază de un proces echitabil și o aplicare corectă a legii. Ca atare, consideră că toate procesele ar trebui judecate în primă instanță de aceeași instanță de judecată, deoarece au aceeași importanță, altfel se instituie o discriminare între justițiabili în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Timișoara și-a exprimat opinia în sensul că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, în ceea ce privește art. 1020 și 1021 din Codul civil apreciază că acestea reprezintă expresia aplicării principiului constituțional al garantării dreptului de

proprietate și rezultatul voinței părților contractante, în limitele legii. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 24/2009.

Cu privire la art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă, Avocatul Poporului consideră că aceste texte legale, care reglementează competența materială a instanțelor de diferite grade, nu instituie discriminări de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și nici nu îngrădesc accesul liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1020 și 1021 din Codul civil, precum și cele ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Textele de lege criticate din Codul civil au următorul cuprins:

— Art. 1020: „*Condiția rezolutorie este subînțeleasă totdeauna în contractele sinalagmatice, în caz când una din părți nu îndeplinește angajamentul său.*”;

— Art. 1021: „*Într-acest caz, contractul nu este desființat de drept. Partea în privința căreia angajamentul nu s-a executat are alegerea sau să silească pe cealaltă a executa convenția, când este posibil, sau să-i ceară desființarea, cu daune de interes. Desființarea trebuie să se ceară înaintea justiției, care, după circumstanțe, poate acorda un termen părții acționare.*”

Normele de lege criticate din Codul de procedură civilă prevăd următoarele:

— Art. 1 pct. 1: „*Judecătorii judecă:*

1. *în primă instanță, toate procesele și cererile, în afară de cele date prin lege în competența altor instanțe;*”;

— Art. 2 pct. 1: „*Tribunalul judecă:*

1. *în primă instanță:*

a) *procesele și cererile în materie comercială al căror obiect are o valoare de peste 1 miliard lei, precum și procesele și cererile în această materie al căror obiect este neevaluabil în bani;*

b) *procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 5 miliarde lei, cu excepția cererilor de împărțeață judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani și a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terții vătămați în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar;*

c) *conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;*

d) *procesele și cererile în materie de contencios administrativ, în afară de cele date în competența curților de apel;*

e) *procesele și cererile în materie de creație intelectuală și de proprietate industrială;*

f) *procesele și cererile în materie de expropriere;*

g) *cererile pentru încuviințarea, nulitatea sau desfacerea adopției;*

h) *cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale;*

i) *cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării silite a hotărârilor date în țări străine;*”;

— Art. 3 pct. 1: „*Curțile de apel judecă:*

1. *în primă instanță, procesele și cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale;*”;

— Art. 4 pct. 1: „*Curtea Supremă de Justiție judecă:*

1. *recursurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege;*”.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) referitoare la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) care prevăd dreptul la un proces echitabil și art. 44 privind dreptul de proprietate.

Examinând excepția, Curtea constată că nu pot fi primite criticile autorului acesteia privind neconstituționalitatea prevederilor art. 1020 și 1021 din Codul civil, deoarece, așa cum a statuat prin Decizia nr. 24 din 8 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 27 ianuarie 2009, „încheierea unui contract fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă. Totodată, prin reglementarea în cuprinsul art. 1020 și art. 1021 din Codul civil a rezoluțiunii contractelor sinalagmatice cu executare *uno ictu* sau rezilierii contractelor cu executare succesivă, pentru neexecutarea culpabilă a unor obligații contractuale, se recunoaște părții care și-a executat sau este gata să-și execute obligațiile posibilitatea de a alege între executarea silită și încetarea contractului prin rezoluțiune, respectiv reziliere, în cazul când cealaltă parte nu-și execută obligațiile sale contractuale, legiuitorul realizând astfel un echilibru între principiul forței obligatorii a contractului și principiul executării în natură și cu bună-credință a obligațiilor asumate.

Garanția acestui echilibru este dată tocmai de competența instanței judecătorești, reglementată prin teza ultimă a art. 1021 din Codul civil, de a aprecia asupra posibilității părții creditoare de a cere rezoluțiunea sau rezilierea, acordând un termen de grație, în situațiile în care apreciază că este posibilă executarea în natură a obligațiilor debitorului sau de a respinge acțiunea când debitorul și-a executat obligațiile în cursul procesului.”

Așa fiind, aceste texte de lege constituie tocmai expresia aplicării principiului constituțional al garantării dreptului de proprietate și a dreptului părților la un proces echitabil.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi reținută nici pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă, care reglementează competența materială a instanțelor de judecată, deoarece delimitarea competenței materiale între instanțe de grad diferit nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil sau egalității în fața legii. Aceasta întrucât toți cetățenii aflați în situații similare beneficiază de aceleași etape ale procesului civil și pot uza de aceleași mijloace probatorii și acte de procedură care le asigură egalitatea armelor, în sensul consacrat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Mai mult, aceste prevederi legale sunt conforme și cu dispozițiile art. 126 din Constituție, care prevăd că justiția se înfăptuiește prin instanțele judecătorești stabilite de lege, iar competența și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020 și 1021 din Codul civil, precum și a celor ale art. 1 pct. 1, art. 2 pct. 1, art. 3 pct. 1 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dorin Bălu în Dosarul nr. 7.204/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 943

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura în Dosarul nr. 658/308/2008 al Judecătoriei Sighișoara.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 658/308/2008, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura într-o cauză în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prescrierea în termen de 10 ani a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei infracțiuni poate avea drept consecință tergiversarea rezolvării cauzei penale sub aspectul laturii civile, astfel încât, în cadrul acestui termen, organul fiscal va putea stabili obligații fiscale. Se susține că, datorită acestui termen de 10 ani, se calculează în tot acest interval de timp majorări de întârziere și penalități de întârziere. Un atare termen contravine principiului soluționării cu celeritate a procesului penal.

Se mai arată că instituirea acestui termen de prescripție de 10 ani contravine principiului egalității, întrucât debitorii ale căror obligații fiscale izvorăsc din fapte de natură penală sunt discriminați față de cei ale căror obligații fiscale nu izvorăsc din astfel de fapte, raportat la care termenul de prescripție este de doar 5 ani.

Totodată, se apreciază că dispozițiile legale criticate sunt contrare și dreptului la apărare.

Judecătoria Sighișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică numai constituționalitatea art. 91 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe. Art. 91 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 are următorul cuprins: *„(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.”*

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 24 privind dreptul la apărare. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Din motivarea criticii de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției pleacă de la o premisă greșită, considerând că, prin efectul art. 91 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, se calculează penalități sau dobânzi de întârziere pe toată perioada în care organul fiscal poate stabili obligații fiscale. Or, o atare situație nu rezultă în temeiul art. 91 alin. (3) din cod, penalitățile sau dobânzile de întârziere fiind obligații fiscale accesorii care sunt stabilite în baza existenței unei obligații fiscale principale; de altfel, obligațiile fiscale accesorii curg până la data stingerii sumei datorate, fără ca „stabilirea” acestora să fie ținută de termenul prevăzut de art. 91 alin. (3) din cod. Numai obligațiile fiscale principale trebuie stabilite în condițiile art. 91 alin. (3) din cod. Însă autorul excepției este mai degrabă nemulțumit de faptul că pe perioada soluționării cauzei penale curg în continuare penalități sau dobânzi de întârziere, dar, după cum se poate observa, curgerea obligațiilor accesorii este o consecință firească a faptului că, fiind vorba de o infracțiune (deci de o conduită mai mult decât culpabilă), organul fiscal avea temei să își extindă controlul și să stabilească obligații fiscale și dincolo de termenul de prescripție de 5 ani, și anume într-un termen de 10 ani.

2. Pe fondul cauzei, Curtea constată că în jurisprudența sa referitoare la dreptul de acces la justiție Curtea Europeană a

Drepturilor Omului a decis, în Cauza *Z și alții contra Regatului Unit al Marii Britanii (2001)*, că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale poate fi invocat de orice persoană care consideră că a existat o ingerință ilegală în privința exercițiului unuia dintre drepturile sale având caracter civil, adăugând însă că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut” și că „acesta poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni”.

Pornind de la acest considerent de principiu, reținut de altfel și în jurisprudența Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 267 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2008), Curtea observă următoarele:

— textul art. 91 alin. (3) din Codul de procedură fiscală prevede că termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale este de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală;

— o atare derogare de la termenul de 5 ani prevăzut de art. 91 alin. (1) din cod se datorează tocmai faptului că sustragerea de la plata obligației fiscale a fost realizată prin săvârșirea unei fapte de natură penală și de aici rezultă și tratamentul juridic diferit aplicat sub aspectul termenului de prescripție.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, *„principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.”* De asemenea, art. 16 din Constituție *„vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui”* (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Curtea a mai statuat că *„principiul egalității în drepturi nu înseamnă eo ipso aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite”* (Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997).

Aplicând aceste considerente de principiu la cauza de față, Curtea constată că tratamentul juridic diferențiat raportat la durata termenului de prescripție prevăzut de art. 91 alin. (3) din cod este justificată tocmai de natura faptei care a stat la baza sustragerii persoanei în cauză de la plata obligațiilor sale fiscale. Totodată, durata de 10 ani a termenului de prescripție este justificată și de imperativul asigurării ritmicității veniturilor la bugetul de stat și evitării posibilității neîncasării acestor venituri. Prin urmare, Curtea nu poate reține criticile de neconstituționalitate invocate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura în Dosarul nr. 658/308/2008 al Judecătoriai Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 958

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 privind partidele politice, excepție ridicată de Pavel Sebastian Filimon în Dosarul nr. 3.241/104/2009 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ, de Eugenia Oprea în Dosarul nr. 3.244/104/2009 al aceleiași instanțe și din oficiu de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal în Dosarul său nr. 3.328/91/2009. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 221D/2010, nr. 222D/2010 și nr. 300D/2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea dosarelor amintite și, întrucât a avut nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 20 ianuarie 2010 și, respectiv, 9 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.241/104/2009 și nr. 3.244/104/2009 și, respectiv, nr. 3.328/91/2009, **Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ și Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios**

administrativ fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 privind partidele politice. Excepția a fost ridicată de Pavel Sebastian Filimon, Oprea Eugenia și, respectiv, din oficiu, de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal în cauze având ca obiect anularea unor hotărâri de excludere din rândul membrilor unor partide politice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate îngăduiesc liberul acces la justiție, întrucât recunosc doar unor organe speciale ale partidului, care nu prezintă garanții de independență și imparțialitate, competența de a se pronunța cu privire la pierderea calității de membru al partidului. Instituirea unei jurisdicții exclusiv interne a partidului afectează și exercitarea dreptului de a fi ales, prin aceea că, potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, calitatea de ales local încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, odată cu pierderea calității de membru al partidului politic pe a cărui listă a fost ales. Totodată, se susține că este afectat și dreptul de vot, ignorându-se votul exprimat de alegătorii care au votat pentru un anumit candidat, a cărui calitate de ales local încetează ca urmare a excluderii din partid.

Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003, având următorul conținut:

— Art.16 alin. (3): „(3) *Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului*”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 privind partidele politice, excepție ridicată de Pavel Sebastian Filimon în Dosarul nr. 3.241/104/2009 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ, de Eugenia Oprea în Dosarul nr. 3.244/104/2009 al aceleiași instanțe și din oficiu de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal în Dosarul nr. 3.328/91/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 961

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

„Casito Transimpex” — S.R.L. din comuna Peștișu Mic, sat Valea Nandrului, în Dosarul nr. 5.353/243/2009 al Judecătoriei Hunedoara.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.353/243/2009, **Judecătoria Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată**

de Societatea Comercială Casito Transimpex — S.R.L. din comuna Peștișu Mic, sat Valea Nandrulei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile legale criticate îngrădesc dreptul la un proces echitabil și la o judecată imparțială, întrucât cererea de anulare a ordonanței de plată se soluționează întotdeauna de către aceeași instanță care a soluționat cererea de emitere a ordonanței. Mai mult, lipsirea părților de posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva acestei hotărâri, precum și soluționarea cererii numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți, fără a administra și alte probe, împiedică exercitarea dreptului la apărare al persoanelor implicate în procedura instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007.

Judecătoria Hunedoara apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin principiului liberului acces la justiție și nu afectează dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, deoarece nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a se apăra și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care concură la realizarea unui proces echitabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 13 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, texte de lege care au următorul conținut: „(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3), art. 24, 126 și 129.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (1) și art. 13 alin. (2) din ordonanță, atât cererea privind creanța de plată a prețului, cât și cererea în anulare a ordonanței de plată se soluționează de către instanța competentă de drept comun pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță, cu prevederea expresă a competenței instanței de contencios administrativ, în cazul cererii privind creanța de plată a prețului rezultând dintr-un contract de achiziție publică, de concesiune de lucrări publice sau de servicii.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile criticate sunt neconstituționale, în sensul că ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare, iar nu și prin recurs, Curtea constată că această critică este neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 270 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 25 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 582 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 23 iunie 2009, Curtea a statuat că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituindu-o consacrarea cererii în anulare, care reprezintă evident o cale de atac împotriva ordonanței. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca, în considerarea anumitor particularități, să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât cea de drept comun, o asemenea concluzie rezultând, de altfel, și din redactarea adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Soluția adoptată în deciziile anterioare, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială Casito Transimpex — S.R.L. din comuna Peștișu Mic, sat Valea Nandrulei, în Dosarul nr. 5.353/243/2009 al Judecătoriei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 973

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mar International Trading 94” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.702/118/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Sorin Petre în Dosarul nr. 2.635/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă. Excepțiile formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 531D/2010 și nr. 536D/2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea dosarelor amintite și, întrucât a avut nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 7 decembrie 2009 și 22 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 10.702/118/2007 și, respectiv, nr. 2.635/109/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Argeș — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și, respectiv, a prevederilor art. 7 alin. (1) din aceeași lege.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Mar International Trading 94” — S.R.L. din București și, respectiv, Sorin Petre în cauze având ca obiect anularea unor acte administrative.

În **motivările excepției de neconstituționalitate**, având un conținut asemănător, se susține, în esență, că prin condiționarea introducerii cererii de chemare în judecată de parcurgerea unei etape preliminare se încalcă dreptul de acces liber la justiție. Se arată că prin respingerea acțiunii ca inadmisibilă ca urmare a neîndeplinirii procedurii prelabile se încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât nu se mai poate stabili dacă pretenția dedusă judecății este întemeiată sau nu. Se apreciază că obligația depunerii plângerii prelabile la autoritatea emitentă cu solicitarea adresată acesteia de a revoca actul emis nu poate fi

justificată obiectiv și rezonabil, în condițiile în care este greu de crezut că autoritatea emitentă va reveni asupra actului vătămător. Se mai arată că însăși prevederea procedurală cuprinsă în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia persoana vătămată se poate adresa instanței numai după solicitarea adresată autorității emitente în scopul revocării actului, poate încuraja atitudinea autorității emitente de a nu-și revoca propriul act.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 este neîntemeiată.

Tribunalul Argeș — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 7 alin. (1) din aceeași lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, deși Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat instanța de control constituțional cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor întregului art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în realitate, din conținutul criticilor formulate de autorul acestei excepții, rezultă că se are în vedere doar alin. (1) al acestui articol. Așadar, prevederile de lege asupra cărora urmează să se pronunțe Curtea Constituțională sunt cele ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 7—9 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1): „*Procedura prelabilă*

(1) *Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată*

Într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul părților la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că procedura prealabilă reglementată de textul de lege criticat nu este de natură să afecteze dreptul de acces liber la justiție ori dreptul la un proces echitabil. În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a statuat că „prin instituirea procedurii prealabile, ca de altfel în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în cadrul unei anumite proceduri, nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci, exclusiv, instaurarea unui climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală”. În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.355 din 11 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2008, sau Decizia nr. 96 din 13 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din

9 martie 2007. De asemenea, prin Decizia nr. 1.039 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 11 noiembrie 2008, precum și prin Decizia nr. 687 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, Curtea a reținut că „instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent”. De altfel, prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat cu valoare de principiu că „este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui asemenea proceduri destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, desconggestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale, evitarea cheltuielilor de judecată”, iar „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mar International Trading 94” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.702/118/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și de Sorin Petre în Dosarul nr. 2.635/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

